

Para se të bie terri, me karrocë bagëtish, e kthyen në shtëpi. Kishte të veshura rroba të ushtrisë të cilat ishin tmerrësisht të përgjakura. Në disa pjesë ishte përzier me baltë, e në disa tjera gjaku ishte ende i freskët...Nuk kishin kaluar as disa orë para se të ndodhte e gjithë kjo ... Të gjithë qëndronin rreth trupit të vdekur të shehidit, rreth Ahmedit të tyre të dashur.

Qëndronin dhe heshtnin. E dinin se dikush duhej ta lajmëronte gruan e tij të re se Ahmedi kishte vdekur. Askush nuk merrte guximin që të trokiste në derë...

Qetësia me shuplakat e saj shtrëngonte gjithçka rreth tyre. Ishte aq qetë saqë as cicërima e zogjve nuk dëgjohej...

Përnjëherë u ndie një zhurmë e derës dhe nga ajo e qiti kokën një vogëlushe. Ishte Samira, e bija e Ahmedit. Nuk kishte as tre vjet, por e dinte mirë se çfarë po ndodhë. Më së tepërmi mbante mend mungesën e madhe të babait të saj në shtëpi, kështu që gjithnjë e pyeste nënën se kur do të kthehej babi. Posa i shikoi ushtarët, i pyeti: "E ku është babi im?"

Kjo pyetje paksa theu qetësinë që mbizotëronte. Por, askush nuk përgjigjej. Pas pak, dera u hap dhe në të u pa Amela. Shikonte të pranishmit duke kërkuar në mesin e tyre Ahmedin e saj,

por nuk e shihte dot. Vrapoi kah karroca duke e lutur Allahun që në të të mos ishte Ahmed. Me të shikuar fytyrën e tij, bërtiti dhimbshëm dhe filloi të dënesë.

Ndërsa lotët i rridhnin njëri pas tjetrit, e mbështeti kokën në gjoksin e tij duke dënesur dhimbshëm:

Nënë, nënë, ç'ka ndodhur? Pse qan? – pyeste Samira derisa i afrohej.

Nënë, pse babi po qëndron i shtrirë, çka është ajo në rrobat e tij ?

Samira i afrohet nënës dhe fillon të qajë bashkë me të.

“Amela”, thirri dikush nga të pranishmit ! A do ta vendosim tek ti deri nesër kur t’ia falim xhenazen.

Pyetja sikur ishte nga një largësi dhe mezi u kuptua se çfarë e pyesnin. Ajo lëkundti kokën lehtë në shenjë pohimi. E morën xhenazen dhe e vendosën në shtëpi. Amela shkonte pas tij me kokë ulur, duke i fshirë lotët, por kush mund ta ndalte këtë “lum”. Samira qëndronte pranë nënës, e sytë i ishin skuqur dhe nga ta rridhnin lot të pafajshëm fëmije.

Terri lëshohej ngadalë duke pushtuar dhomën e Amelës dhe duke shtrënguar zemrën e saj të re të vranë. Me të vërtetë ishte e dhimbshme. Qëndronte në një skaj të dhomës duke vëzhguar trupin e pajetë, në të cilin deri para pak orësh, vepronte shpirti, dhe i cili lëvizte, qeshte, fliste, kurse tash qëndron i shtrirë, i vdekur dhe i palëvizshëm .

“Nuk kisha aspak frikë” – thotë ajo. E pse do të duhej të kisha, ky është burri im me të cilin kam ndarë të mirën dhe të keqen. Nuk më lëndoi asnjëherë derisa ishte i gjallë, e pse do ta bënte këtë tash, i vdekur. O Zoti im, sa vështirë qenka të pajtohem dhe të them se është i vdekur. Iu afrua Ahmedit të saj dhe filloi t’ia fshinte gjakun nga fytyra. Iu duk sikur buzët e tij deshën të thonë diçka, të lëvizin, të thërrasin: “Amela, Amela ...” Ah, sa të ëmbla ishin ato fjalë. Ah, edhe ata sytë e tij nga të cilët rridhte diçka e fshehtë, tash janë të fikur, të pajetë?

Iu afrua dhe e përqafoi, ashtu si dikur. Nuk turpërohej, sepse ai ishte i saj. Ai filloi ta luste Allahun që ti bashkoj përsëri në Xhennet...: "Ja Rabbi, na bëj prej banorëve të Xhennetit, ja Rabbi, Ti të gjitha i dëgjon dhe i shef, andaj pranoje këtë lutjen time. Amin..."

Gjatë gjithë kohës e shikonte, nuk e linte të qetë, e përqafonte, ia fshinte gjakun dhe baltën, dhe sikur tërë kohën priste nga ai që të thoshte ndonjë fjalë, të zgjohej, të lëvizte, por shehidi (dëshmori) i saj nuk lëvizte. Qëndronte i shtrirë, i bukur ashtu sikur vetëm shehidi (dëshmori) mund të jetë. Së paku edhe këtë natë do të jem me të - mendoi Amela. Edhe këtë natë do të jetë i imi, e pastaj le të ma ruajnë hyritë derisa të shkojë unë.

Ia mori këmbën dhe e vendosi ashtu që të dukej sikur ishte shëndosh. Iu afrua ende dhe u mbështet afër tij. Dikush do të mendonte se është çmendur, por askush nuk ndiente atë çfarë ndiente ajo, sepse dashuria e saj për të ishte e madhe. Në disa momente i shkonte ndërmend ta mbyste veten, ashtu që sa më parë të ishte me të, por, nëse mbytej, vështirë që do ta fitonte Xhennetin, e kjo do të thoshte ta humbë përgjithmonë Ahmedin e saj.

Kishte lexuar në Kur'an që shehidët (dëshmorët) janë të gjallë, që Allahu ua dërgon nafakën e tyre. Në thellësinë e shpirtit ajo ndjeu vërtetësinë e këtyre fjalëve. Vetëm një gjë e dinte, se i duhej të jetonte derisa të kalonte në botën tjetër.

Më duhet të jetojë, dhe ta ushqejë atë jetimen e vogël, e cila ndoshta ende nuk e ka kuptuar se babai i saj ka kaluar në Ahiret. O Allahu im, na e lehtëso, o Allahu im, na e lehtëso!.. Nëse tash nuk vdes nga kjo dhimbje e madhe që po më godet, atëherë vërtet do të rrojë gjatë.

Tërë natën nuk i kishte mbyllur sytë. Ahmedi ishte aty. Para syve kishte fytyrën e tij të buzëqeshur. Iu kujtua martesë e tyre. I ishte dukur se askush nuk ishte më e lumtur se ajo në atë moment. Jetën e kishin aq të bukur, e kur edhe Samira e vogël me sytë e saj të kthjellët shikoi këtë botë, gëzimi i tyre nuk kishte fund.

Çfarëdo kujtimi për Ahmedin nxiste dhimbje. Lotët rridhnin vetvetiu, e frymëmarrja vështirësohej. Çdo gjë e bënte të ndiejë dhimbje. Edhe kjo shtëpi, këto mure ... të gjitha ia kujtonin Ahmedin.

Ashtu e mbështetur në Ahmedin e saj e kishte pritur mëngjesin. Njerëzit filluan të vinin dhe shprehnin ngushëllimet e tyre. Të gjithë e ngushëllonin që të jetë e durueshme, të shpresojë në shpërblimin e Allahut, të përkujdesej për vogëlushen, Samirën, e cila gjithë këtë ngjarje e vështronte nga skaji i dhomës, derisa në fytyrën e saj shihej ndjenja e pikëllimit. Siç dukej, edhe ajo e kishte kuptuar se babai i saj më nuk do të vinte ta përqafojë si dikur, ta vendosë në prehër dhe ta pyet se a kishte mësuar edhe ndonjë sure. Ah, sa i ngrohtë ishte ai përqafim. Edhe tash, sikur i ndjen ato duar të buta e të ngrohta të babait, duke ia përkëdhelur flokët... Lotët i rrëshqisnin nëpër ato faqe të vogla e të bukura sikur pikat e shiut që rrëshqasin nëpër xhama. E dinte Samira se kjo ishte lamtumirë për babin e saj të dashur.

“Ja Rabbi, na i fal mëkatet tona, na mëshiro, dhe na fut në Xhennetin e premtuar. Amin!”

Përktheu: Arsim SYLA